

Husk Pas, penge og billetter! Husk alle pas!

I vores familie er det en tradition, at sommerferien er “køre selv” ferie.

Gennem de sidste mange år er vi draget sydpå til Kroatien. Ikke samme sted, for vi varierer meget mellem det nordlige og sydlige Kroatien. Holland og Belgien har også været besøgt i bil. Derfor skulle bilen i år atter pakkes til den lange tur sydpå – godt 1900 km., der også indeholdt tre overnatninger syd for Salzburg i Østrig, nærmere bestemt det fantastiske bjergområde Werfenweng. På vejen hjemad havde vi planlagt to overnatninger omkring Poréc for at komme i badeland, inden turen gik helt hjem.

Det kræver en vis planlægning at blive klar til sådan en tur – og rutinerne går ofte ind og overtager.

Efter at have gjort bilen ferieklar – støvsuget og vasket, skulle alle de nødvendige ting krydses af.

Registreringsafgift – ✓☐

Grønt kort til bilen – ✓☐

Motorvejsmærkater – ✓☐

Mønter til toiletter på motorvejen – ✓☐

Pas fra skabet i handskerummet – ✓☐

Nu var vi klar og kl. 4 afsted ud i det blå.

Vi ramte den dansk/tyske grænse omkring kl. 5 og kørte lige ind i Tyskland uden stop. Tyskland er bare enorm lang at

skulle igennem, når man ikke har ærinde deri – men belønningen kommer, når man rammer det sydlige Tyskland og Østrig. Bjerge og dermed feriestemning.

Grundet meget vejarbejde gennem Østtyskland blev det sent om aftenen, da vi krydsede den Østrigske grænse – og ankom sikkert til vores lejlighed i Werfenweng. Her fik vi tre dage med helt fantastiske oplevelser – hvor vi genindtog Salzburg og omegn, så også Magnus kunne "huske", det vi oplevede, da han var lille – og havde set billeder af.

Mandag morgen sad vi atter i bilen – spændte på, hvordan resten af turen til Kroatien ville forløbe.

For det skal ikke være nogen hemmelighed, at det kan være særdeles tidskrævende at krydse grænsen fra Østrig til Slovenien og senere ind i Kroatien – alt efter hvilken grænseovergang, man vælger.

Det afhænger igen meget af, hvor i Kroatien man skal hen.

Vi skulle over ved Rosenbach og dermed igennem Karawankentunnelen. Her kommer man kørende fra en mange sporet motorvej og skal igennem en tunnel med et spor. Denne mandag formiddag gik det forholdsvis hurtigt. Men der kan være både 10 – 15 kilometer kø, alt efter rejsedage. Det sammenholdt med varme dage. Vi har tidligere passeret samme sted, i en varme så massiv, at de østrigske grænse toldere har stået og udleveret rammer med vand.

Vel inde i Slovenien kunne vi begynde at tale om, hvordan vandet i Kroatien mon var. Vi har tidligere år ofte været så forsinkede, at vi er ankommet til vores lejlighed sent om aftenen og blot kunnet gå direkte i seng. Ikke det sjoveste, når man nu som barn og voksne, har glædet sig til at springe i det klare vand – og for at nå dertil at accepteret en lang køretur.

I år var udsigten til en tur i vandet ved ankomst – mere end god. Faktisk så god, at Magnus fik lovning på, at det ønske

blev opfyldt. Syd for Sloveniens hovedstad, Ljubljana, drejede vi fra motorvejen – og blev ledt over på en “hovedvej”. Når Apples “kort” gør det, bliver vi ofte nervøse, fordi vi før har oplevet at ende i en ørkesløs kørsel bag lastbiler og andet tungt trafik uden mulighed for at rykke udenom.

Men vi fik styr på, at vi var på rette vej, omend det var et langt stykke gennem bjerge. Vejen gennem bjerglandskabet, ned mod en dal – havde vi aldrig før kørt på. Fornemmelsen af begyndende køresyge gjorde, at vi alle i bilen var enige om, at den vej aldrig kom til at stå på en liste over “Roads you have to try – before...”. Vi behøvede den i hvert fald ikke igen.

Endelig kom vi ned i en dal og på Apple Carplay, kunne vi se grænsen – beliggende på en flod. Nu kunne vi med sikkerhed sige, at vi nåede frem i god tid – for vi ville køre ind i Kroatien før middag. Der er ikke mange biler ved grænseovergangen, Metlika, så vi kører frem, og Morten åbner handskerummet med passene.

Ud tager han – 4 pas! 4 pas – 4 pas, hvor er det sidste? Hurtigt får vi bladret igennem passene og indser, at det er Mathildes pas, der mangler.

Stadig i kø frem mod den slovenske grænsekontrol – stemningen er nu ret presset.

I vinduet sidder en slovensk kvindelig tolder – og Morten giver passene og siger lidt let og frejdigt, at: “vi desværre ikke lige kan finde det sidste”.

Var vi i tvivl om alvoren, så fornemmer vi det ret hurtigt i ansigtet på toldereren.

Hun slår ud med armene og spørger: – “hvad vi har tænkt os?” Vi kunne have været lidt friske og sendt en joke afsted – men nej, det her kunne vi ret klart mærke krævede diplomati.

Tolderen rejser sig fra sin plads og går ud af toldhuset. Der opstår lidt uro blandt de andre toldere, og der forklares med

stor gestikulering fra vores tolder. Vi bliver peget ind til siden i "neutral zone", og får her lov til at lede efter det bortkomne pas. Alt imens er de tilstedeværende 4 pas inddraget.

Efter en kort overfladisk søgning i bilen og i tasker, må vi erkende, at passet ikke er der. For det går op for os, at vi i den frie bevægeligheds hellige navn – Schengen, ikke har haft brug for pas før nu. At vi skal bruge dem nu skyldes, at Kroatien nok er med i EU, men ikke i Schengen – og Slovenien derfor er den yderste grænse i Europa!

Med nogle meget stille børn i bilen, går vi begge ydmyge over til tolderen. Vi forklare, at vi simpelthen ikke kan finde passet. Vi viser foto af passet, som vi har på telefonen – fordi vi lige har bestilt indrejsetilladelse til USA. Tolderen trækker på skulderen og begynder at skrive pasnumrene og navne ned på et stykke papir.

Et kort øjeblik er vi i den tro, at et mirakel vil ske – og vi får lov at passere. Men nej!

I næste nu slår tolderen op på internettet og skriver to telefonnumre ned til os. Et til den danske ambassade i Wien – 470 km væk, og et nummer til det danske konsulat i Ljubljana – 100 km. væk. Igennem det bjergpas vi aldrig skulle køre i igen!

Vi får sedlen med numrene, tolderen går atter ud af toldhuset – med de fire pas i hånden og beder os vende bilen, og køre retur til Slovenien. Inde på Slovensk jord, får vi atter de fire pas – og et "goodbye!" Ved siden af grænsen er der en parkeringsplads – hvor vi holder ind og noget rystet går i handlingsmode! Det føles uoverskueligt – for ingen af os har prøvet noget der ligner før! Vi får ringet til det danske konsulat i Ljubljana – da det, bjergpasset til trods, er det mindst ringe bud på en løsning.

Her får vi fat i en kvinde, der meget grundigt forklare

processen – på engelsk. Først må vi til Ljubljana og finde en politistation – hvor passet skal meldes bortkommet og have en kvittering. Derefter skal vi have taget billede af Mathilde, hvorefter vi er klar til at komme op på konsulatet. Her skal vi udfylde dokumenter, og så skal vi, som forældre, skrive under! Endnu en kæmpe udfordring opstår. Mathildes far sidder i Danmark!

Vi får at vide, at eneste mulighed er, at vi får fremsendt en fuldmagt med underskrift fra Mathildes far. På samme vilkår, som ved pasfornyelser i Danmark, hvor forældrene ikke bor sammen.

Mens vi sørger for de forskellige ting – vil medarbejderen på det danske konsulat, kontakte Den danske ambassade i Wien for at få det fornødne på plads. Heldigvis er Mathildes far klar – Borger.dk og NemID er en genial opfindelse. Fuldmagt afgives, og vi kan efter noget frokost bevæge os mod den slovenske hovedstad.

Her finder vi hovedpolitistationen og efter lidt ventetid, kan vi afgive vores "anmeldelse" Det er til stor undren for det slovenske politi, at vi overhovedet er kommet så langt uden at skulle vise vores pas. Vi siger ordet "Schengen", og der nikkes anerkendende.

Det hele er ved at skride, da vi bliver spurgt til, hvad vi tror, der er sket med passet. Morten får sagt, at "det jo måske ligger derhjemme" – men feber reddes af Anita – der klogeligt afviser denne tanke som en vildfarelse.

Anmeldelsen modtages og med kvitteringen i hånden, går jagten ind på næste skridt på vejen. Et sted til pasfoto. Dette klares for 10€, stemningen i flokken er opadgående.

Ret hurtigt får vi fundet konsulatet – og mødes i porten af det danske rigsskjold! Vi møder medarbejderen, vi talte i telefon med – og henvises til et mødelokale, der er indrettet med danske møbler, billeder fra København, H.C. Andersen og andet hjemmefant. På væggen hænger billeder af Dronning

Margrethe og afdøde Prins Henrik.

Nu er stemningen næste løssluppen – vi fornemmer, at vi er ved at være i mål. Vi joker lidt med, om de mon er klar over, at prinsen er død! (Men vi siger det dog ikke)

Efter lidt papirarbejde – lidt misforståelse af de danske dokumenter – får Mathilde overdraget et rødbedefarvet provisorisk dansk pas. Til gengæld må vi afregne 138 € – lidt over 1000 danske kroner. For at opmuntre os, fortæller medarbejderen, at det rent faktisk ofte sker, at danskere står ved grænsen uden pas. Det er en almindelig opfattelse, at man kan rejse uden – alene på billede-id.

Så at mangle et pas er ikke en skam – når nu vi er fem mand afsted.

Vi finder bilen – sætter kursen mod Adriaterhavets lokkende vand. Jep, for tredje gang samme dag, gennem det trælse bjergpas, ned til grænsen ved Metlika. Desværre – eller måske heldigt nok, er tolderen ikke det samme. Fem pas findes frem – løseligt kontrolleres de, og vi kører nu ud af Schengen og ind i Kroatien.

Nej – vi nåede ikke i vandet, som lovet – men vi kørte langs det resten af dagen. Vi ankom til øen Okrug Gornji ved Trogir, sent om aftenen. Trætte, brugte, ærgerlige over de ekstra penge – men alligevel lettede over at være nået frem.

Det femte pas! Ja det lå i skuffen under, hvor de andre pas lå. Adskilt fordi vi givetvis har brugt fire pas til Tyskland, engang Mathilde ikke var med. Der er nok ikke nogen tvivl om, at sætningen om at huske "Pas, penge og billetter – Alle pas", vil ligge dybt i os på vej ud af indkørslen til nye rejseoplevelser!

Det provisoriske pas gælder i 3 måneder, passet i skuffen, der lige var lavet i foråret – ja det er ugyldigt. Udtaget af systemet! Desværre er det også det pas, vi søgte indrejsetilladelse til USA på – der blev godkendt samme dag,

som vi kørte ind i Slovenien. Så nu må vi på den igen – 3. pas på et par måneder.

Men det må vi tage med – sådan må det være, når man samler på oplevelser. Så kommer der af og til også bump med på vejen!